

Fausto Trani seguia la suau ondulació del Viale Parioli conduint el descapotable dels Daniele. Roma de nit estava molt ben il·luminada, gairebé massa. Amb línies de llums a terra a les mateixes voreres. Anava atent per no despistar-se, vigilant especialment no confondre's de pont. Com abans, seguia sense diferenciar els més de vint ponts sobre el riu Tíber que tan fermament grapaven les dues parts de Roma.

Li agradava conduir lentament per poder pensar. No estava segur d'obrar amb sensatesa presentant-se a la reunió; gairebé no ho havia madurat. Concorria allà forçat pel cunyat i Liliana; tots dos li exigien una plena identificació. Fausto no en tenia cap dubte. Donant per descomptat que l'impostor i ell es reconeixerien a l'instant, veia venir que la confrontació podia resultar molt arriscada. Per un moment, va estar temptat de dirigir-se al centre i anar al Club Aurato, reservant per a la policia la maniobra de la detenció. Tenia a la butxaca el telèfon del *carabiniere*. Seria sensat no ficar-se en allò i delegar-li la tasca, però no ho va fer. Fausto no era sensat. Doncs què? Tot al seu càrrec. Ho provaria. Desemascarar-lo, reduir-lo i avisar la policia. Molt a les braves però la situació no era per rumiar-ho. A Fausto se li donava actuar amb rapidesa i audàcia. Aquella nit havia de quedar tot fet. No s'aculària davant d'una peripècia de risc, que era la seva especialitat.

Va plantejar-se l'escena mentalment. Hi hauria gent, un auditori per a una trentena de persones. Entrarien i s'anirien col·locant. Seria convenient barrejar-se amb el grup i observar abans de deixar-se veure.

S'equivocava de pont.

—I apa!

Traient el cap per la finestrella i acostant-se a la voravia

de l'avinguda, va preguntar-li a un home quin era aquell pont.

—El pont Milvio, senyor.

Fausto va quedar atordit. El Milvio? Era possible? Com havia fet tants quilòmetres al revés?

Va fer marxa enrere sense creuar el Milvio per no perdre's per aquell cantó desconegut del Tíber. Va desfer el camí fet, va virar a l'esquerra i va tornar a virar cap a la dreta per desembocar als jardins d'una desconcertant zona residencial.

—Que punyeta! Sóc a Rio de Janeiro o de tornada a Parioli?

Estava de tornada a Parioli. Va consultar el rellotge, no fos que arribés al final de la dissertació sobre Brahms. El paisatge el desorientava, no recordava que allò estigués tan bé... Era tot nou? Va donar la volta per la plaça Euclide... o era la Castaldi? Va recórrer tota l'àrea fins a trobar el ditxós pont del Risorgimento. Ja no va tardar a reconèixer els entorns pentagonals del sector Mazzini i va afluixar la marxa, atent als noms dels carrers. Una vegada localitzada la Via Trasatti, que no havia estat fàcil, va estacionar el cotxe i es va dirigir a peu mirant la numeració. Vençudes totes les dificultats, va trobar el domicili del *monsieur* i va obrir la pesant porta metàl·lica que donava accés a l'edifici. Un policia s'esperava davant de l'ascensor.

—Puja, senyor? A quin pis?

—Primer, segona. Vaig per l'escala, gràcies —va replicar Fausto trobant estranya aquella presència.

Va arribar a la primera planta i es va aturar davant la porta número 2. Estava oberta de bat a bat amb tres policies a dins.

Fausto va quedar-se quiet al llindar.

—Per qui demana, senyor? —li va preguntar un dels agents.

Fausto, ja alerta, va dir:

—Potser m'equivoco... Busco el pis d'un professor de francès.

—El pis és aquest —va confirmar l'agent sense entonació a la veu—. Doni'm el nom, sisplau.

—Passa alguna cosa? No puc entrar?

Des de dins es va sentir una veu autoritària:

—Que passi aquest senyor! A veure si reunim tots els invitats.

L'agent va fer-se cap a un costat cedint el pas i Fausto va introduir-se en un vestíbul a mitja llum. Tot molt luxós. Decoració oriental, amb un fanal arriatat i un búcar de lacre sobre una tauleta negra. Allà mateix va sortir a rebre'l un home de mitjana edat força matusser, d'estatura corrent i rostre flàccid, desinflat. Ensenyant breument la placa policial, li va dir:

—Sóc l'inspector Bucci; li prego que em digui qui és vostè.

Fausto va donar el nom. L'inspector li va etzibar, ràpidament:

—Imagino que no deu ser un alumne; tots són adolescents. Digui'm si li plau la seva relació amb *monsieur* Gobin. Parent? Amic?

—Cap relació. No el conec. Vinc a conèixe'l.

—Així de senzill?

—M'agrada Brahms i sé que dóna una conferència sobre la seva música. Hi ha inconvenient a dir-me què passa?

L'inspector Bucci va negar amb el cap i, deixant d'esco-drinyar la cara de Fausto, va exclamar:

—Cap inconvenient. Entri i vegi.

L'inspector Bucci va passar al davant seguit de Fausto. Van dirigir-se al fons de l'estança i, a un gest del seu superior, un policia va apartar una cortina negra amb dragons xinesos brodats en vermell.

—Espero que no sigui impressionable —va dir l'inspector oferint la visió a Fausto mentre analitzava la seva reacció.

Fausto no va acabar d'entrar; va quedar-se paralitzat mirant als seus peus. Es veia suficientment bé un home estès bocaterrosa, en bata de seda carmí. Tenia una sola taca de sang al clatell, com una moneda. El coll curt se li ensorrava entre unes espatlles de complexió ampla. No hi havia dubte que es tractava del *monsieur*.

Fausto alenava fort sense preocupar-se de regular la respiració. Estava afectat de veritat. No per allò que veia, sinó per les conseqüències. Al marge de la paralització física, la seva ment discorria de pressa.

—Què ha estat? Què li ha passat a aquest home?

—Aquest home és *monsieur* Gobin. No podrà coneixe'l viu. Bé, si vostè no sap què li ha passat, nosaltres no l'avançatgem. Fa molt poc que som aquí.

Fausto va passejar els ulls al voltant. No solament hi havia desordre, sinó una destrossa inimaginable de miralls trencats i objectes per terra. Senyals de lluita. Una peixera feta a miques amb l'aigua pel paviment.

—El veig atent a l'escena, senyor Trani. Digui'm el seu punt de vista.

—Robatori?

—Li sembla?

—Veurà, jo no sóc policia. Ja saben qui ha fet això?

—No, però hi estem treballant. Entrem un moment al despatx d'aquí a la dreta; em serà d'interès parlar amb vostè, si no hi té inconvenient. Hi té inconvenient?

—Al contrari, estic a la seva disposició.

—Em falten alguns detalls i vostè em ve a mà. El veig amb esmòquing, a punt de festa. Devia estar convidat, és clar.

—No directament. A última hora he decidit venir.

Tos dos es van acomodar en estranyes butaques de bambú, quedant envoltats de mampares pintades.

—A quina hora començava la vetllada? Pot puntualitzar-ho?

—A les nou.

—Són vora les deu. Ha vingut amb molt retard.

—M'he extraviat a les circumval·lacions. Temia que l'acte ja anés per la meitat. Esperava trobar aquí molta gent.

—Ja ha vingut molta gent. A tots els he sotmès al ràpid ritual i els he enviat de pressa a casa. Massa enrenou fa nosa, ja m'entén. Tampoc no l'entretindré, no es preocupi.

—No em preocupo.

—Sembla preocupat.

—El que he vist no és tranquil·litzador.

L'inspector Bucci estudiava el control sobre les emocions que tenia el senyor Trani. Tot i que el nou arribat no ho volia reflectir, el policia endevinava el sever contratemps que la situació li representava. Aquell senyor Trani posseïa un domini professional, com si hagués seguit cursets de simulació.

Per la seva part, Fausto deduïa que l'inspector rutinari de rostre rebregat i ulls menuts, d'aspecte benèvol i força amistós, reunia un bon percentatge de suspicàcia i mala sang. Era un subjecte de témer, preparat i clarivident.

Van deixar d'inspeccionar-se mútuament per oferir-se un cigarret.

—Diu que el venia a conèixer. Motiu, sisplau?

Fausto no defugiria cap resposta, ni capgiraria res. Ja no era època de tàctiques mentideres. Total, havia d'esquivar compromisos.

—*Monsieur* Gobin donava classes al meu nebot —va dir—. Ell m'ha parlat de les vetllades culturals. Em crec competent en arts i m'he animat a venir... Se sap l'hora del succés, inspector? Recent o ja és cosa d'hores?

—Més aviat em correspon a mi demanar informació, senyor Trani.

Va oferir-li un cendrer com si es trobés a casa seva, i va prosseguir:

—Aquest Gobin ens revela no solament un gust exquisit en l'ornamentació d'un pis, sinó una butxaca capaç de procurar aquest fast tan inesperat... M'està escoltant, senyor Trani?

—L'escolto, inspector. Només que m'immuta l'escena.

—Oh! Entenc. Ens trobem en un atorrollador ambient xinès. Hi ha objectes de jade i filigranes de vori, una cosa impensable en un simple professor de francès. Fixi's en l'aiguatinta sobre seda que té a la seva dreta. No està pel que dic. Prefereix prendre's un respir per refer-se?

—Estic pel que diu, però no sé apreciar l'art xinès.

—Li sona a film de Fu-Manxú amb el bigoti caigut de Boris Karloff, eh?

—Com a mínim a mi no m'agrada un pis a Roma disfressat de flor de lotus. No imaginava aquesta rarsa en *monsieur* Gobin.

—Potser li imaginava una *altra* rarsa?

L'observació de l'inspector va agafar Fausto desprevingut. Espolsant la cendra del cigarret, va començar a enraonar, i ja sense sofismes va adoptar la posició que havia meditat quan no escoltava Bucci.

—Acabo d'arribar a Roma després d'una absència llarga i en visitar la meva família he vist de lluny *monsieur* Gobin. He tingut la impressió d'haver-lo conegut a Lió. Sobretot em cridava l'atenció el defecte cervical; no és una lesió corrent. M'han dit que no podia ser, que *monsieur* Gobin procedia de Xangai, on havia viscut sempre. Sense tenir la certesa que fos la mateixa persona, aquesta nit venia a comprovar-ho, a part que m'agrada Brahms.